

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

pentru Sibiu pe an 14 C., 6 luni 7 C., 3 luni 3 C. 50 fl.
Pentru monarhie pe an 16 C., 6 luni 8 C., 3 luni 4 C.
Pentru străinătate pe an 24 C., 6 luni 12 C., 3 luni 6 C.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipografice arhid., Sibiu, str. măcelarilor 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegrafului Român”, str. măcelarilor Nr. 45.
Epistole nefrancate se refuză. Articoli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 14 fl., — de douăori 24 fl., — de trei ori 30 fl.
rândul cu litere garmond.

Credința și știința

de Dr. I. Broșu.

II.

Nu poate exista nici un conflict între credință și știință? În cazul lui Galilei n'a fost oare făcută credința mobilă în potriiva unui rezultat sigur al științei? Și nu se luptă și azi darvinismul, împreună cu monismul, în contra credinței?

Intrebările acestea nu le voi examina toate în articolul de față, ci aceasta o voi face pe rând, mai târziu. Aici ne preocupăm numai chestiunea principiară, că de unde își au originea aceste conflicte? Cumcă sunt și au fost conflicte e foarte clar și nu mai poate exista nici o îndoială. Cauza lor trebuie să o căutăm însă în un *abus de competență*, fie că se rezolvau și se făceau concluzii, în numele credinței, și la astfel de întrebări, cari n'aveau nici o legătură cu credința, ci erau probleme ale științei, fie că știința și-a trecut hotarele, răspunzând la întrebări pe cari în numele ei nu le putea răspunde. Se nimerește foarte bine în cazul de față cuvântul lui Virgil: *peccatum est intra muros et extra!* Când le vorbea odinioară Isus Ovrelor despre împărăția lui Dumnezeu, credeau ei că le vorbește despre o stăpânire lumească, comentând fals cuvintele lui. În învățătura lui, după cum ne mărturisește scriptura, le vorbea însă cuvintele vieții eterne, — și oamenii au căutat în sfânta scriptură răspunsuri la întrebări din domeniile științelor naturale și ale istoriei, uitând că revelațiunea și cuvântul lui Dzeu nu au intenția să ne fie conducători spre rezolvarea problemelor științei, ci ale religiunii adevărate! Trebuie să recunoaștem liniștiți — ca și Petru în muntele Maslinilor — că s'a crezut, că trebuie scoasă de multeori din teacă sabia credinței pentru apărare împotriva rezultatelor recente ale științei, unde

Cristos ar fi spus simplu: bagă sabia ta în teacă! Pentru că nu era periclitată în cazul acesta credința, ci cel mult doar anumite concluzii învechite, opinii de școală sau păreri și argumente, cari au fost îndrăgite prea mult, din cauza unei întrebuintări îndelungate de secole, decât ca să se abzică ușor de ele. Dar tot astfel și știința și-a trecut competența și a hazardat teorii, cari ascultându-le avem tot aceeași impresie, ca și când de pildă ochiul ar veni și ar spune: da, există coloare verde, pentru că am văzut-o, însă nu există tonuri, frig, căldură și parfumuri, de oarece nu le-am văzut! Timpurile mai de demult aveau o maximă foarte înțeleaptă și anume: o *cugetare de jumătate de partează dela credință, o cugetare întreagă reîntoarce la credință*. O cugetare întreagă însemnează aceea cugetare, ce e conștie de granițele sale și e convinsă, că adevărurile se pot afla și pe alte cărări decât numai din manuscrisele vechi, prin concluziuni logice, înarmați fiind cu cuțitul anatomului și cu microscopul naturalistului în mână.

Aceste conflicte sunt reale, dar în adevăr, conform principiilor bisericii noastre ortodoxe, între credință și știință nu există serioase conflicte. Prin calea de mijloc ce am observat-o și o observăm și azi între toate extremele, atât ale bisericii catolice, cât și ale protestantismului, dogmatica noastră pare a fi chemată să încheie alianța pacinică între cele două forțe beligerante! Departe de a nega valoarea legilor cugetării și a narcotisa principiile rațiunii, în chestiuni religioase credința noastră ortodoxă îi oferă științei un loc de onoare în saloanele distinse ale vieții spirituale. Toate și fiecare știință adevărată în special este stimată și cinstită după merit și este invitată de a lucra împreună cu noi la zidirea marelui templu spiritual al vieții, pentru că să locuiască înel adevă-

rul divin, pe deasupra căruia își boltește grandioasa cupolă violetă revelațiunea. Credința noastră are lipsă și chiamă știința în ajutor totdeauna, de oarece ea ne aduce în ajutor cu imbelșugare o mulțime de argumente tari, logice, morale, istorice și științifice, pentru înțelegerea tainelor revelațiunii, iar pentru primirea credinței ne servește ca singura și cea mai îndreptățită autoritate, căreia trebuie umiliți să ne supunem cu toții. Știința este pentru noi autoritară, ea este, ca să spunem așa, *procurorul credinței*, de oarece chiar dacă nu argumentează toate propozițiile credinței, totuși ulterior le rectifică sobru înaintea forului rațiunii și a legilor cugetării. Și necredința are dogmele și postulatele sale, pe cari le poate tot atâtea de puțin argumenta matematiceste, ca și noi secretele credinței. Necredința însă este foarte arbitrară, de oarece ea nici nu caută cel puțin ulterior să-și rectifice dogmele sale înaintea rațiunii. De sigur, că prin progresele științei se vor abandona anumite prejudeții și argumente rele de ale credinței, dar în cazul acesta, acelea cari sunt cu adevărat lucruri ale credinței, vor străluci cu atât mai limpede și mai frumos, întocmai ca și o statuă de marmoră albă a lui Phidias, de pe care se ia pânza ce o acopere!

Ne-am luat prin urmare de problemă să săvârșim împăcarea între credința noastră de până acum și știința, ale cărei raze ne vor străluci de-acum înainte.

Nu ne temem, că nu o vom întemeia, dacă nu va lipsi bunăvoința noastră și harul lui Dumnezeu. Dar înainte de ce vom păși la rezolvarea singuraticilor întrebări trebuie să stabilim pentru eventuale conflicte următoarea regulă: noi trebuie, ca chiar până nu vom supune chestiunile ce ne preocupă unei examinări serioase, să luăm dela început partea credinței! Pentru că religia are tot atâtea rațiuni de a fi, ca ori și

care altă știință, și credința ne oferă garanții chiar mai bune decât îndoiala și necredința. Religia este *rațională*: fundamentele ei trebuie să și sunt argumentate științificește, — existența lui Cristos de es., este tot atât de sigură ca și existența unui Pericles și Caesar, — iar învățătura de credință creștină, încât privește logica și consecvența, mărima și frumuseța, nu stă de loc în urma ori și căruia sistem filozofic existent, și încât privește puterea de viață le întrece cu siguranță pe toate.

Secolul al 19-lea îi servește de cel mai puternic argument. Credința oferă garanții cu mult mai bune decât necredința și scepticismul. Chiar dacă ar fi să fie, ca pentru necredință să avem la îndemână tot atâtea argumente, ca și pentru credință — deși cele viitoare vor dovedi, că necredinciosul are argumente cu mult mai puține decât credinciosul, — va se zică, chiar dacă argumentele amândurora ar fi egale, ce urmează de aici? În cazul acesta am fi în poziția unui jucător la loterie, sau a unuia ce se rămăsește, care poate pune mira și pe negru, dar și pe alb; însă el n'o pune orbește pe negru sau pe alb, ci cum-pănește mai întâi, că în cazul unui câștig unde ar fi șansele cele mai mari, iar în cazul unei pierderi unde ar prăpădi mai puțin și s'ar păgubi mai ușor? Dar noi unde avem nădejdi mai bune, când punem mira, la credință, sau la necredință? Dacă admit, că credința este adevărată și există Dumnezeu și eternitatea, — ce-am riscat la pierdere și la câștig, dacă credința a avut dreptate? Dacă există un Dumnezeu și o eternitate, și eu îmi întocmesc viața conform acestei credințe, ducând o viață curată nobilă, frumoasă și înălțătoare, plină de virtute, atunci voi avea de câștig eternitatea, o viață fără de sfârșit și fericită, în Dumnezeu. Dacă credința n'are dreptate, și nu există nici Dumnezeu și nici vecinicie, nici raiul și nici iadul, atunci pentru

FOIȘOARĂ.

Bolnavii la „Sfintele Daruri”.

Din multe obiceiuri pe cari le posedă poporul român, sunt unele cari din restul și vechimea lor azi fac parte din legea românească, și poporul ține la ele ca la un lucru sfânt, iar fără de ele nu și-ar putea închipui legea creștină. Aceste obiceiuri cunoscute deodată cu ființa noastră au format zidul puternic de separare și apărare, care ne-a mântuit de toate primejdiile în decursul atâtor veacuri; a le abandona deci însemnează a depărta poporul de conducătorii lui și ai sdruncina mângăierea ce o are în credința lui.

Unii preoți țin și azi acelea obiceiuri, în formele lor primitive; alții au introdus oarecari modificări estetice, conform cerinței timpului, ca atât poporul, cât și inteligența deopotrivă să afe mângăiere sufletească în ele, iar alți preoți iarși au încercat a abandona unele obiceiuri, ca: pomenile, mergerea la daruri etc. pe deantregul.

Modalitatea de procedere a unor preoți a fost observat de bunul nostru Arhipăstor, de Excelența Sa Mitropolitul Ioan Meșianu, care pentru a pune ospăt unor astfel de porniri dăunătoare, prin circularul nr. 5608/911 a îndemnat preoțimea a

țineau cu sfințenie la acelea obiceiuri, cari prin aceea, că întăresc în creștin credința și iubirea față de Dzeu, lege și de aproape, contribuiesc la fericirea vremelnică și veșnică a poporului nostru.

De data aceasta mă voi ocupa numai cu obiceiul creștinilor bolnavi, trupește ori sufletește, de a participa la sfintele daruri.

Din timpurile cele dintâi ale cristalizării serviciului divin în formele sale de azi, s'au obișnuit creștinii a participa la sfintele daruri, stând în genunchi înaintea ușilor împărătești în decursul cetirii evangheliei, pe care o sărută și apoi se posteză înaintea tetrapodului, până la eșirea cu sfintele daruri, când de asemenea să pun în genunchi și se sting de haina preotului. Mai rar se obișnuiesc pe unele locuri, ca creștinul să se pună pe foale, pentru a se trece cu darurile peste el. Se înțelege, că acesta nu e lucru frumos, și e și destul, dacă creștinul stă cu evlavie în genunchi.

Obiceiul de a merge la sfintele daruri există și acum pretutindenea, cu puține excepții, unde a înțetat numai în timpul mai nou.

Creștinul merge la daruri din multe lipse, ori trupești, ori sufletești; cu deosebire când este sdruncinat sufletește, când are un fiu răposat și inima îi este înfrântă, ori are un fiu înstrăinat și nu-și

găsește liniștea sufletului său, îngrijorat fiind ziua și noaptea. Mai merge omul la daruri și pentru ai da mulțumită lui Dzeu pentru vre o binefacere primită dela dânsul, sau când pleacă într'o cale depărtată etc. Prin participarea la sfintele daruri creștinul simte o elevațiune sufletească de nedescris, îi se înseninează cugetul și și întărește credința în puterea divină.

Încât privește taxa pentru venirea la daruri, ea e 2—3 cruceri, aparținând venite acestea preotului; în unele locuri creștinii pun acești cruceri pe evanghelie — după cetire; alții îi dau direct în mâna preotului, imediat după cetirea evangheliei; mai rareori la crâșnic, pentru ai preda preotului; alți preoți, ca să fie mai moderni, nu primesc banii în decursul serviciului divin, dar nu permit nici participarea la daruri, ca ceva necorespunzător timpului de azi; și aici cred eu, că este a se lua calea de mijloc. Natural, că a te ocupa în decursul serviciului divin cu primirea și schimbarea de bani, e incompatibil cu sfințenia serviciului divin; dar apoi a lipsi pe creștin de un izvor de mângăiere sufletească, încă e o crimă față de legea lui Cristos; căci noi avem datorința imperativă, ca credința dăătoare de mântuire și făcătoare de minuni să o întărim tot mai mult în sufletul creștinului.

Eu am purces în chestia aceasta în modul următor:

Terminând în anul Domnului 1909 marea biserică din Cioara (traotul Sebeșului), pentru ca conform esteriorului impunător să capete și interiorul un suflet viu, dător de viață, am întemeiat fondul bucatelor, care prin colecte a ajuns azi la 200 ferd. grâu, fond merit pentru susținerea și înavațirea bisericii. Iar pentru înființarea unui cor, avem fundațiunea Constantin Oancea, din ale cărei interese la timpul său are să se remunereze un învățător sau cantor capabil de a forma și conduce un cor cu tinerimea adultă, respective cor de bărbați și femei.

Spre acest scop am cedat pentru totdeauna banii veniți dela daruri, așezând o cutie ce se încuie cu 2 chei la strana stângă a cantorilor, ea creștinii în trecerea lor la daruri se așeze înșiși crucerii în ea; o cheie se conservă la mine și una la episcopul. Umplându-se cutia, banii se depun cu libel la bancă. Și pe când înainte abia venea foarte rar câte unul sau doi, azi nici o singură dată nu sunt mai puțin de 10 inși, de mulțimi 30—40, la sfintele daruri, așa, că în decurs de 2 ani fundațiunea Constantin Oancea a ajuns la suma de 220 cor., mai adăugându-se an de an câte 80—100 cor. E acesta un modest început, dar credința îl va face mare.

Calea aceasta mi-se pare cea mai potrivită pentru încasarea banilor dela daruri; creștinul știind scopul sublim, să a-

